

Violet V. Vandor

Tündérmesék Mesekönyve

**A magyar könyv is
magyar termék**

**Szöveg és illusztrációk © Violet V. Vandor
Illusztrációk: <https://gencraft.com/>**

**Violet V. Vandor webcím:
<http://fairytale.5mp.eu/>
<https://violetvvandor.5mp.eu/>
E-mail cím: alettaro@yahoo.com**

**Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része
sem használható fel, nem reprodukálható, nem
tárolható és nem továbbítható semmilyen módon,
a szerző írásos engedélye nélkül.**

**A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.
Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.
Telefon: +36 (30)499-34-77
E-mail cím: info@alkosoft.hu
Webcím: www.helma.hu
A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője:
Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2024.**

PDF: ISBN 978-963-639-605-3

Violet V. Vandor

*Tündérmesék
mesekönyve*

Anthea

A kristályrózsa lánya

Egyszer volt, hol nem volt, talán igaz se volt, mégis azt mesélik, hogy több ezer évvel ezelőtt, hét gonosz lélek szállta meg a Földet. Annyira elvetemültek és kegyetlenek voltak, hogy elpusztítottak minden olyan teremtményt, amely az útjukat keresztezte, függetlenül attól, hogy ember vagy állat volt-e. Bár az idők folyamán többen megpróbálták ilyen-olyan varázslattal gyengíteni a szellemek erejét, vagy éppen elpusztítani őket, ez a dolog senkinek sem sikerült.

Abban az időben egy fellegekig érő magas hegy tetején, állt egy büszke vár, amelyben egy igazságos, jószívű varázsló élt. Mivel nagyon öreg volt, és érezte, hogy nem él már sokáig, elhatározta, hogy mielőtt végleg itt hagyná ezt a földet, amelyet olyan nagyon szeretett, valamiképpen megszabadítja az emberiséget a hét gonosz szellemtől.

Sokáig gondolkodott, törte a fejét, mit is tegyen? Olvasgatta régi-régi könyveit, még a hűséges barátjának, egy öreg, szemüveges bagolynak is kikérte a véleményét. Végül egy hatalmas varázslatot tett, amellyel a hét gonosz szellemet egy ezüst keretbe fogott kristályharmatból készült dobozba zárta. Hiába fenyegetőztek a szellemek, hiába könyörögtek neki, nem volt menekvésük. A kristályharmat doboz fogvatartotta őket. Aztán eljött az a nap is, amikor a jó öreg, örökre lehunyta a szemét.

A varázsló leszármazottai, több generáción át, gondosan vigyáztak a dobozra, nehogy véletlenül a szellemek kiszabaduljanak onnan.

Az utolsó utód, a szépséges Eludonna úrnő már nem hasonlított elődeire. Dölyfös volt, és nagyravágyó. Nem volt se jószívű, se igazságos, nála könyörtelenebb személyt nem látott még senki. Alig lett a vár úrbője, elővette a kristályharmat dobozt és megígérte a szellemeknek, hogy kiengedi őket fogságukból, ha cserében neki adják lelküket és összes tudományukat.

A szellemek megígérték, hogy teljesítik az úrnő kéréseit, de nekik is volt egy kikötésük. Tudták, hogy valamikor jönni fog valaki, aki kétszer olyan nagy varázserővel fog rendelkezni, mint az úrnő, és le fogja őt győzni. Ezért, a szellemek azt tanácsolták Eludonnának, hogy minden hét utolsó estéjén keljen útra, járja be a világot, és amelyik házból

erősugár árad feléje, oda menjen be, azt, akiből az erő árad, vigye a várába, állítsa eléjük, és áldozza fel nekik.

Az úrnő elfogadta a szellemek javaslatát, és hét napon át, naponta kiengedett egy-egy szellemet a dobozból, akitől azonnal megkapta annak lelkét és összes tudományát. A hét nap elteltével, a kiszabadult szellemek, Eludonna mellett maradtak és úrnőjüként tisztelték. Így lett Eludonna a Föld legerősebb és legfélelmetesebb boszorkánya, akit senki más varázsló le nem győzhetett.

Az emberek még suttogva sem mertek róla beszélni, attól féltek, nehogy nevének pusztá említésére is megjelenjen előttük a rettegett úrnő. Aki csak meghallotta a nevét, hanyatt-homlok menekült, futott, amerre a szeme látott.

Telt, múlt az idő. A várúrnő pedig minden hetedik este elindult újabb és újabb áldozatának keresésére. Magára öltötte fekete selyemből készült uszályos ruháját és pillanatok alatt a magasba emelkedett. Hosszú haja, csigákba göndörödve úszott az égbolton, elsötétítve útján a hold és a csillagok ezüstfehér fényét.

Ha egy felhőtlen nyári éjszaka az égre veted pillantásod, sok-sok piciny csillag ezüstös fénye ragyog rád a magasból. Vajon milyen titkot rejtenek a csillagok? Gondoltál-e arra, hogy pont akkor, amikor szemed megpihen egy csillagon, valaki, mondjuk, egy kis tündér néz vissza rád a messzeségből? Elárulok neked egy titkot:

Valamikor hajdanán, a tengernyi ezüstösen villogó csillag egyikén, tizenhárom jó tündér lakott szeretetben és egyetértésben.

Ez a tizenhárom jó tündér, túrta egy ideig a várúrnő gonosz tetteit, míg egy nap megelégette a sok jajveszékelést, sírást, rívást és összeültek tanácskozni, miként foszthatnák meg erejétől a gonosz úrnőt, és szabadíthatnák meg tőle az embereket.

Hosszú megbeszélés után, elővették féltve őrzött kristályrózsa szirmaikat és lassan, egyenként, kezdték összeilleszteni a rózsát. Minden egyes érintéskor felhangzott a kristályszirmok csilingelése, mígnem szivárványszínben előttük pompázott fenséges szépségében, a kristályrózsa.

A tizenhárom tündér gyönyörködve nézte a virágot, aztán egy-egy könnycseppet ejtettek a szirmokra, mire a mély csendben felhangzott egy sohasem hallott, csodálatos dallam.

A virág, mintha lassan életre kelt volna, meglibegtette szirmait, majd hirtelen összecsucskódva, elkezdett forogni.

A tündérek megbabonázva nézték a jelenetet, majd ők is átvették a virág egyenletes forgását. Sokáig forogtak így némán, aztán, mint egy jelre, egy-egy aranyhajszálat dobtak a virágra, amitől az elkezdett nőni, szirmai szétpattantak és közepében egy mosolygó, aranyhajú kislány nézett nagy, kék szemével a fáradt tündérekre. Ekkor a legidősebb tündér megszólalt:

– Te fogod legyőzni a hét gonosz szellem erejével rendelkező úrnőt! – mondta a kislánynak. – Ezért, miután minden tudományunkat elsajátítottad, leküldünk a Földre. Azt akarjuk, hogy ezentúl az emberek szeretetben, boldogságban éljenek, és ne hallatszon fel hozzánk soha többé sírás, rívás, jajgatás.

Nőtt a kislány növekedett, egy nap alatt annyit, mint egy földi gyermek egy egész év alatt. Tizenhat nap után, tündöklő szép hajadonná serdült. A tizenhetedik napon azt mondta neki a legidősebb tündér:

– Anthea, kristályrózsa lánya. Itt az idő, hogy elhagyjál minket, és lemenj az emberek közé a Földre. Teljesítened kell a feladatodat! Itt van, fogd, ezt az aranyláncon függő kis kristályrózsát. Jól rejtse el és vigyázz rá nagyon, mert a te erőd benne van. Ha ezt elveszted, vagy elveszik tőled, megszűnik minden varázserőd, olyan leszel, mint a földi halandó lányok. Ha ennek a rózsának harmatcseppjéből hét napon át, csepegtetsz egy cseppet a várúrnő poharába, minden cseppel egy-egy gonosz szellem erejét pusztítod el benne. Ám vigyázz, nehogy az úrnőhöz kerüljön a rózsza, mert akkor meghétszereződik a gonosz ereje, és soha senki le nem győzheti majd! Te is csak akkor győzedelmeskedhetsz felette, ha visszaszerzed tőle a rózsát, és fejed felett hátra dobva a virágot, eltalálsz vele a várúrnőt. Most menj, a kristályrózsa örködjön feletted!

Ranolf herceg

És történt, hogy ugyanabban az időben, Deomar király udvarában hétnapig tartó mulatság volt. A király fia ekkor töltötte a huszonötödik életévét, és ez alkalommal királyatyja nagy lovagi tornát rendezett, amelyen az ifjú herceg is részt vett. Amikor megjelent fehér lován, mindenkinek elállt szeme-szája, olyan délceg, daliás volt.

Meg is nyerte a versenyt, és a lándzsájára kapott aranyalmákat lovagi szokás szerint, mélységes hódolata jeléül, a szépséges Zefira hercegnisasszony lába elé tette. Viharos taps fogadta a herceg választását.

Mindenki boldog volt és örvendett, csak egy valaki ült sötéten, egymagában: a várúrnő. Ő is ott volt a versenyen, és hej, de nagy haragra lobbant, amikor meglátta kinek hódolt a herceg, mert mi tagadás neki is megakadt a szeme a daliás ifjún. Mivel ő is szép volt és fiatal, meg volt győződve, hogy ő lesz a herceg választottja, és ő fogja megnyitni annak oldalán, a tornát követő táncestélyt. Így nagy volt a csalódása, és mert nem volt megszokva semmiféle kudarcral, azonnal bosszút forralt.

Kileste, amikor a szép hercegnisasszony egyedül sétált ki a kertbe, és gyűlöletében, omladozó kőszoborrá változtatta.

A hercegnek, aki majdnem minden idejét a hercegnisasszonnyal töltötte, feltűnt, hogy szép pártfogoltját egy jó ideje nem látja sehol. Keresésére indult hát, és mivel a táncteremben nem talált rá, kiment a kertbe. Messziről meglátta az omladozó kőszobrot, és mivel tudomása szerint ilyesmi nem volt a kertjükben, azt hitte, hogy királyatyja újabb meglepetést készített számára. Közeledni kezdett a szoborhoz, de mielőtt odaért volna, egy nyájas hang szólította meg.

– Hová sietsz ilyen nagyon szép hercegem? Keresel tán valakit?

– Te vagy az, drága úrnő? De jó, hogy találkoztam veled. Mondd csak, te aki több ideje kint vagy a kertben, nem láttad véletlenül Zefira hercegnisasszonyt? Nem tudom hová lett, már egy félórája nyomtalanul eltűnt.

– Ne keresd Zefirát, ő elment és nem jön vissza soha többé! De itt vagyok én, majd megvigasztallak. Gyere, add a kezed! – azzal megragadva az ámuló herceget, már repült is vele hírhedt vára felé.

– Mit jelent ez? – vonta kérdőre a herceg, amikor rájött, hogy hol van és mi történt vele. – Parancsolom, azonnal mondd meg, hol van Zefira, és miért hoztál engem ide?

– Drága hercegem, azt mondom, hogy parancsolod? – nevette el magát Eludonna. – Itt csak én parancsolok, ha tudni szeretnéd! De azért válaszolok a kérdésedre, hogy ne gyötörd tovább a gondolataidat ilyen hiábavaló dolgon. Ugye észrevetted kertedben azt az omladozó kőszobrot? – kérdezte az úrnő. – Ha jobban szemügyre vetted volna, felismerhetted volna benne a szép Zefirát. Bizony, bizony. A szép Zefira nincs többé, senki nem tud már segíteni rajta, három nap múlva összeomlik a kőszobor, és nem marad belőle csak egy marék kőpor. Jobb lesz, ha elfelejted hercegem! Azután szépen megüljük a lakodalmat, és nem is lesz boldogabb pár kerek e világon olyan, mint mi ketten!

– Abból nem lesz semmi! – vágott vissza mérgesen a herceg. – Jobban tennéd, ha azonnal visszavinnél királyatyám udvarába, és akkor viccnek veszem a dolgot és jó barátok maradunk továbbra is!

– Majd mit nem? Még, hogy visszavigyelek királyatyád udvarába! Olyan nincs! Bolondnak tartasz engem? Ne duzzogj már, úgy sincs más választásod. Holnap, ha kipihented magad, biztosan be fogod látni, hogy úgy lesz minden a legjobb, ahogy én mondom. Jó éjt tehát drága, jövődöbeli uracskám! – ezzel faképnél hagyta a méregbe gurult herceget.

Másnap reggel kezdődött újra előlről a civakodás. A herceg semmiféleképp sem akart nászra lépni az úrnővel. Nem hatott rá kérelem, se fenyegetés, hajthatatlan maradt. Amikor a várúrnő látta, hogy kívánsága nem fog teljesülni, éktelen haragjában így szólt a herceghez:

– Jól van tehát! Ha az én férjem nem akarsz lenni, nem leszel a másé sem! – arcán titokzatos, ördögös mosoly jelent meg. Egy pillanatra hátat fordított a hercegnek, s amikor újra megfordult, szegény herceg megtántorodott ijedtében, pedig nem volt ő gyáva legény, de az, amit látott, annyira megrémítette, hogy egy hang se jött ki a torkán. Nem volt már a várúrnő szép és fiatal, arcát hét gonosz szellem csúfsága torzította el. Hangja sem volt már nyájas és bársonyos, hanem rekedt, rikoltozó.

– Tudd meg, hogy váramat mégsem fogod elhagyni! Itt fogsz élni ezen túl is a közelemben, ezüstkoronás szarvasként addig, ameddig te

magad nem fogod kérni, hogy vegyelek férjül, ha addig szebb herceget nem találok nálad! Váramnak kertjében, erdejében szabadon járhatshatsz. Eredeti alakodat csak egy rövidke félóra kapod vissza pont éjfélkor, amikor hármat huhog a bagoly!

Ezzel kinyitotta szobájának ajtaját, s az ezüstkoronás szarvas, bögve rohant le a lépcsőkön, ki a várkastély erdejébe.

Az ezüst színű rózsza

- Anyó, gyere csak, láss csodát! Ezüst színű rózsza nyílt a kertünkben!
  - újságolta öregapó, anyókájának a különös hírt.
  - Bolond vagy te öreg! Ezüst színű rózsza, ki hallott már ilyet? Ahelyett, hogy bolondokat beszélsz itt össze vissza nekem, inkább menj és etesd meg a kendermagos kis tyúkunkat!
  - De anyó, nem beszélek bolondokat! – erősködött öregapó. – Gyere, nézd meg te is! Gyere csak gyorsan, nézd meg milyen szép ezüstös! – azzal megfogta öreganyó karját, s húzta maga után ki a kertbe. Még pihenni se állt meg, csak a rózsza előtt.
  - Na látod, hogy ezüstös? – kérdezte diadalmasan, nagyokat szuszogva.
  - Nahát, még ilyen csodát se láttam! – kiáltotta öreganyó összecsapva kérges tenyerét.
  - És még azt mondtad, hogy bolond vagyok! – duzzogott öregapó.
  - Na ne haragudj öreg! Honnan tudhattam volna, hogy tényleg igazat beszélsz?
  - Miért, tán csak nem hitted, hogy hazudok neked? Még ilyet, ezt kellett megérjem vénségemre.... – motyogta az öreg, de nem tudta befejezni, mert egy vékonyka hang félbeszakította.
  - Kedves öregapó, ne veszekedjete már, inkább vigyetek be a lakásotokba. Olyan fáradt vagyok!
- A két öreg megdermedve nézett össze.
- Ki beszél itt? – kérdezte öregapó, összeszedve bátorságát, majd körülnézett, de nem látott senkit, és hirtelen elhallgatott, nehogy öreganyó megint ráfogja, hogy bolond. De bizony most az egyszer öreganyó nem mondta rá, hogy bolond, mert ő is hallotta a vékony hangot, csak azt nem tudta, honnan jött. Így álltak tétován, tanácstalanul, körül pillantgatva a kertben, addig, amíg megint meghallották a vékonyka hangot, amely csilingelve nevetett.
  - Drága öreganyó, ne féljetek, én szoltam hozzátok az ezüstrózsza. Vigyetek be gyorsan a kunyhótokba és adjatok innom jó friss vizet, mert mindjárt elszáradok a szomjúságtól!
- Öreganyó kerekre tágult szemmel nézte a rózsát, nem jött, hogy higgyen a fülének. Azt gondolta, álmodik és szájtátva várta, hogy felébredjen. Ám öregapó jól oldalba bökte és rákiáltott.

– Nem hallottad mit mondott a rózsza? Ne tátsd már a szád, gyere, vigyük be gyorsan! – azzal gyöngéden megfogta, és már totyogott is vele a kunyhó felé. Erre megmozdult öreganyó is, és ő is utánuk sietett, hozva egy jó bögre friss, kristálytisza vizet.

A rózsza odatartotta fejecskéjét a bögréhez, nagyot ivott belőle, aztán megrázkódott és láss csodát, a rózsza már nem is volt rózsza, hanem egy leírhatatlan szépségű tündérleány.

A két öreg majd hanyatt esett ámulatában.

– Nahát – hebegte öreganyó –, sok mindent megértem már életemben, de ilyen csodát, csak mesékben hallottam történni!

– Ne csodálkozz öreganyó – mondta a szép leány –, csodák nem csak mesékben szoktak történni. Hanem mondjátok csak gyorsan, a várúrnő nem keresett e mostanában új szobalányt? Mert elmennék hozzá dolgozni. Ugye segíttek nekem, hogy munkát kapjak nála?

– Jaj, a várúrnő! Ki ne ejtsd még egyszer a szádon a nevét leányom, mert menten itt teremhet. Úgy látszik, te még nem hallottál gonosz tetteiről, hogy hozzá szeretnél szegülni szobalánynak! – mondta félénken öregapó. – Inkább maradj itt nálunk, legyen öregségünkre egy kis vigaszunk benned, lányunk helyett, lányunk leszel. Szeretni fogunk téged, csak tegyél le erről a gondolatról – kérlelte.

– Igazán nagyon kedvesek vagytok – mondta Anthea, mert hát ő volt az a szépséges tündérleány –, de ha igazán a javamat akarjátok, akkor segítetek bejutnom a várúrnő szolgálatába.

Mikor a két öreg látta, hogy semmiképpen sem tudják rávenni Antheát, hogy lemondjon szándékáról, megígérték neki, hogy érdeklődni fognak a várúrnőnél, és mint saját leányukat, ajánlani fogják a szolgálatára.

Másnap reggel el is ment öregapó, és késő délutánra megjött a kedvező válasszal.

– Holnap reggel beállhatsz szobalánynak a várúrnőhöz – mondta halkan.

– Ne búsulj öregapó, amikor csak időm lesz, meglátogatlak! – ígérte meg nekik Anthea. – És mivel segítettetek rajtam, én se maradok hálátlan. Fogadjátok el tőlem ezt a kis rózsalevelet, és amikor éhesek vagytok, tegyétek az asztalra, és akkor a levél meg fog vendégelni titeket.

Megköszönte szépen a két öreg az ajándékot, és másnap könnyes szemmel vettek búcsút Antheától.

Tetszett az úrnőnek Anthea, de azért valahogy sehogy se érezte magát jól mellette. Kerülte is a vele való gyakori találkozást, de a munkájával meg volt elégedve.

Telt, múlt az idő, a várúrnő egyre másra gyűjtötte áldozatait és vitte őket a szellemeknek, az ezüstkoronás szarvas pedig szomorúan járt, kelt, a hatalmas erdőben. Csak éjjel nyerte vissza emberalakját, akkor is csak egy röpke félórára. Ilyenkor viszont kezébe vette lantját és olyan szívszaggatóan énekelt, hogy a kövek is majd meghasadtak bánatukban.

Az ezüstkoronás szarvas szabadulása

Már régen felfigyelt Anthea a herceg szomorú énekére, és bár kíváncsi volt rá, ki éneklé és miért, a szomorú dalokat, azért mégsem sietett felkutatni a dalok énekesét, mert neki más volt a feladata, és már látta, hogy ezt a feladatot nem lesz könnyű teljesíteni, mert az úrnő nagyon elővigyázatos.

Most is feladatán gondolkozva sétált egymagában az erdő szélén, és mert nagyon szép, meleg, holdfényes éjszaka volt, ő pedig jól érezte magát távol az úrnőtől, gondolta nem megy még lefeküdni, sétál még egy keveset. Ám alig tett pár lépést, amikor nem is olyan messze tőle, felhangzott a titokzatos, szomorú dal. Olyan szép és olyan hívogató volt a dal, hogy Anthea nem állta meg most az egyszer, hogy keresésére ne menjen. Így talált rá a hercegre, aki egy fa tövében üldögélve pengette lantját, és elmerengve énekelte szomorú dalát.

– Ki vagy te, és miért szomorítasz minket dalaiddal? – kérdezte Anthea egy bokorból kilépve.

A herceg azt hitte, csak képzelete űz csúfot vele, s a szép leány nem más, mint egy látomás, így nem válaszolt a kérdésre, hanem tovább fújta a dalt.

– Mért nem válaszolsz nekem idegen? Nem akarsz velem beszélni? – kérdezte újból a leány, és még közelebb menve, megérintette az éneklő karját.

De erre már felugrott a herceg, még a lantját is leejtette, olyan szájtátva nézte a gyönyörű jövevényt.

– Hát te ki vagy? – kérdezte nagy sokára. – Csak nem varázsolt el téged is az a gonosz boszorkány?

– Én Anthea vagyok, az úrnő szobalánya. De úgy veszem észre, hogy te bajban vagy! – mondta a hercegnek, aki mivel már letelt a félóra, kezdett visszaváltozni szarvassá, és olyan kétségbeesett, szomorúan nézett barna szemével rá, hogy Antheának megesett rajta a szíve, és megkérte jöjjön el másnap este is ugyanide az erdő szélre, és majd megpróbál segíteni rajta.

Másnap az a dolog történt, hogy a várúrnő megharagudott a teát felszolgáló cselédlányra, amiért véletlenül ruhájára lötytyentette a teát, és hosszú civakodás után, kidobatta. Mivel Antheán kívül más,